

LA CAMPANA DE GRACIA!

ADMINISTRACION
Y REDACCION
LIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre,	8	»
Anillias (Cuba y Pto. Rico),	16	»
Estranger	18	»

CADA NUMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

PLAGAS DE LAS PARROQUIAS.

¡Cuánta llana!

TRASLADO DELS RESTOS DE CLAVÉ.

Barcelona pagá 'l diumenje passat un tribut de admiració al immortal fundador de las societats corals, al inspirat cantor de las glorias y de las bellas de Catalunya, al honradíssim demócrata Joseph Anselm Clavé.

Sols los homes grans sobreviuen á la mort, y la consideració que se 'ls dispensa es sempre-viva, y lluny de minvar creix ab los anys.

Bastava veure 'l teatro del Tívoli á las set del dematí, pera comprendre per aquella gentada que l'omplía de gom á gom, y per las dos mil y pico de personas que varen tenir de tornarse'n per haverse tancat lo despaig d'entradas, á causa de no caberhi ningú mes, pera comprendre, repetim que l'admiració que á Clavé profesava 'l nostre poble, no té igual.

Las pessas del concert foren ben cantadas y justament aplaudidas: algunas tingueren de repetir-se. Tothom al sentir aquella poderosa massa de véus, recordava 'ls bons temps de las festivals.

La cantata dedicada á Clavé, que s'estrená, lletra del conegut poeta Riera y Bertran y música del mestre Obiols, es un tribut carinyós y digne del ilustre músich poeta, á qui vá dedicada.

Los obrers que componen las societats corals forasteras, sempre nobles y generosos, acudiren á la cita, pagant lo gasto de son peculí, y desitjosos de pendre part en un concert, quals productos se destinavan á sufragar los gastos de la traslació. ¡Bè pèls entusiastas coristas!

Vintiuna societats, ab sos estandarts endolats y ostentant junt als troféus guanyats en certámens, coronas fúnebres dedicadas á Clavé, obrian la marxa que sortí de Novetats á las onze del matí. Darrera la de Euterpe, hi anavan los parents del difunt, presidits per son germá Titó, la comissió iniciadora del monument, representants de la premsa, delegats de varias societats, artistas y literats en gran y moltíssims correligionaris. Alguns com los representants de la *Gaceta de Barcelona*, las *Circunstancias* de Reus, la *Renaiwensa*, lo *Centro Gimnástico* duyan ricas coronas. La *Campana de Gracia* hi dugué també la seva. N'hi havia de la viuda, del corista Sr. Badrena y d'altres amichs, totes ricas y espléndidas, totes de un gran valor.

La banda del Ayuntamiento y la de Artillería deixavan sentir fúnebres marxas. La comitiva desfilá per la carrera anunciada, entre 'l respecte de mils y mils personas que contemplavan la cívica profesó. Ni un crit, ni un disgust, ni la més petita escena desagradable. Lo sentiment que aquell acte rebossava era general, era unánime en la democrática Barcelona.

Invalit estava ja 'l cementiri, al arribarhi la comitiva. Mes de deu mil personas ocupavan los espays que hi ha liures en lo camp dels panteons, ahont s'aixeca, modest, pero hermós y radiant, lo que per suscrició pública s'ha erigit á l'eterna memoria de Clavé. Ell es la gloria de sos jóves autors, los arquitectos Srs. Vilaseca y Doménech, y del escultor Sr. Foxá, que ab lo busto que 'l remata ha reviscut las inolvidables faccions de Clavé.

Entre els fúnebres acorts de la banda d'Artillería fou trasladada l'urna que contenia 'ls preciosos restos, cuberta ab lo pendó d'Euterpe y ab las coronas de las societats corals.

S'obrí la fosa per fi, y las cendras de Clavé quedaren cubertas per la feixuga llosa. Un silenci sepulcral precedí al eloquent inspirat discurs, que 'l llorejat poeta Sr. Vidal Valenciano pronunciá ab vigorós alé, cantant las glorias de Clavé,

explicant l'història del monument que s'inaugurava y fent una brillant apologia d'aquellas obras immortals que 'ns ha legat, que representan los sentiments mes nobles y mes honrats del poble catalá. Una salva de atronadors aplausos coroná l'hermosa arenga del orador, que com á filla de un amich y gran admirador del insigne músich-poeta, tingué la vehemencia y 'l foch de l'inspiració.

Al discurs succehí una pluja de coronas y de brots de llorer, que cubriren materialment la llosa.

A aquest conmovedor tribut s'hi ajuntá l'unió espontánea, formant un compacte grupo, de tots los pendons de las societats corals, y una inclinació respectuosa, envers la tomba desde aquell dia honrada ab lo preuhat dipòsit que se l'hi confiá.

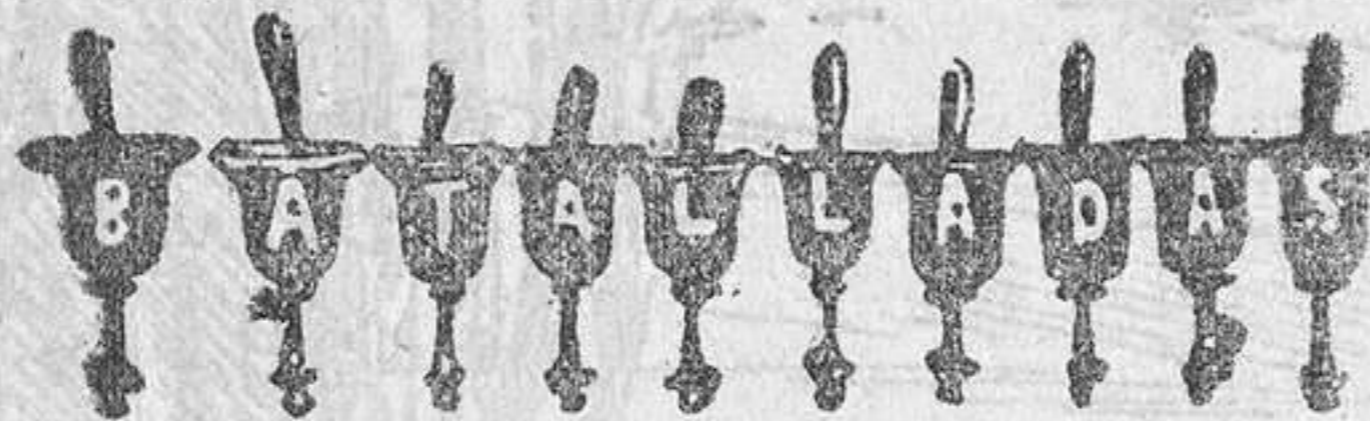
Desasparesqué 'l dol dels pendons, renovárense 'ls acorts de la música y la gent sortí, com una inmensa rierada, de la mansió de la pau.

Mentres nos quedi un alé de vida, recordarém aquest acte imponent y conmovedor, qu' es per Barcelona un títol de gloria, y que será per un dels fills que més l'estimá, un títol de immortalitat.

Los pobles que honran als homes ilustres, s'honran á sí mateixos: los pobles que pagan tributs á la virtut, son virtuosos; y 'ls pobles que, com lo nostre, no son ingrats, los pobles que traspasan las barreras de la mort, per expressar sentiments nobles y generosos, se fan dignes de igual correspondencia, per part de las generacions futuras.

Dintre 'l panteon hi descansan los restos de Clavé: dessobre d'ell hi revoloteja l'esperit del poble catalá.

P. K.

Lo *Brusi* s'enfada y reganya perque al embarcarse váren donar una gran xiulada als pelegrins. ¡Aré vejin vostés!

Naturalment: se tracta de gent carlista, se tracta de un *contrario valeroso*.... y no 'l xiulin, que podrian ferlo caure d'espatillas.

**

Pero 'l *Brusi* fá mes: lo *Brusi* treu la punxeta y exclama:

«Aré 's veuen los fruits de la tolerancia, consignada en l'article 11 de la constitució.»

¡Magnífica tolerancia, la d'aquest article 11! Que 'u digan los protestants de tot Espanya.

¡Y s'ha d'estranyar després de lo que passa, que 'l poble, amant de la igualtat davant de la llei, fassi ab los pelegrins, lo que aquestos fan ab los protestants?

Los cafés van trayent fabas d'olla.

A la restauració del café d'Espanya, ha succedit la del antich y acreditat café de las Delicias.

Lo gust qu' en ell ha precidit es exquisit: l'aspecte del saló es molt agradable, y aré d'aquí en avant, podrá dirse ab molta rahó qu' es verdaerament Café de *delicias*.

¿No vareu sentir cantar als pelegrins aquell himne de sucre-candi que deuen entonar davant del sant Pare?

Donchs no varen perdre res, perque molts que 'l varen sentir van caure d'espatillas.

Nos escriuhen de Vilanova y Geltrú dibentnos que avans hi havia dos bancas.

Y que 'l diumenje passat vá obrirse la tercera. Y en cambi 'ns diuhen també que ni are ni avants hi ha ningú que vigili, ningú qu' impedeixi 'l vici immoral del joch.

Ahont es aquell arcalde que pega cops de paygua als periodistas?

A Palma 's passejava pèl Born un pagés de Catalunya vestint la barretina y calsant las correspondents espartenyas.

Un municipal se l'hi acostá y 'l fèu sortir, alegant que tenia ordre del arcalde de no deixar passejar á ningú que no anés ab sabatas.

Qualsevol diria que 'l Born de Palma es lo millor pasaeig d'Europa.

La espartenya trepitja la Rambla y 'l Parque de Barcelona; ha trepitjat los jardins de las Tullerías de París, l'Hyde-Park de Londres, lo Fairmount-Park de Filadelfia, y may en lloch ha trobat qui la calsa un municipal com lo de Palma.

Pero la vritat es qu' en lloch hi ha un arcalde com lo d'allí.

Los empleats de correus serán examinats d'escriure al dictat.

Ab lo qual se demostra que 'ls noys que van á estudi, poden ser empleats de correus, perque també hi escriuhen.

Los que escribian lo *Cuartel real*, han rebut autorisació per publicar un periódich ab lo títol de *la Fé*.

Aquí 'l qui té la vena 'ls ulls no es aquesta *Fé*, sino 'l govern que concedeix lo permís.

A la presidencia del Concell de ministros ja comensan á penbre té.

En qüestió d'estovar la véu, per quan s'obrin las Córts.

Lo té que dona 'l señor Cánovas á sos amichs ¿may dirian per qué serveix?

—Per curar lo mal de ventre de l'actual situació.

A mes de té 'l señor Cánovas dona crema, pastets, mantega y emparedats.

Res: futesas per entrenir la gana.

Un pelegrí dels de Madrit, escriu á un periódich neo explicant un miracle que hi ha hagut á Lourdes.

Y anyadeix:

«Com á católich no puch discutir aquest miracle.»

Ni com á protestant, ni com á atèu.

Dintre de poch se formarà un ministeri genuinament republicá.

Ey! entenémnos: aquest ministeri 's formarà en Fransa.

Y donchs ¿qué 's creyan?

A Filadelfia 'l tabaco filipino ha tingut una gran acceptació.

Vaja, que n'hi envihin una cajetilla del que 'ns vén lo govern y perderá la fama.

27 mil espanyols en lo que va d' any han emigrat á Alger.

¡Gloria á la dictadura del Sr. Cánovas!

L' Africa comensa á ser una gran terra al costat d' Espanya.

Per las aforas de Tortosa s' aixeca una fàbrica de refinar oli á compte de alguns estranjers y un convent de monjas.

Al aixó de refiná oli, confessém que 'ns adelantam: are tocant á convents de monjas, que vinguin á passarnos la má per la cara!

Lo *Diari Español* de Madrid diu que 'l senyor Alonso Martinez no aspira á ser ministre, porque es una persona massa seria:

Ab aixó hem fet un descobriment; lo millor ministre fora á Espanya 'l qui 'ns fes riure mes. ¡Y tant com ens fá plorar lo senyor Cánovas!

¡Ja han vist la pastoral del bisbe de Menorca? Legeixinla y consólinse pensant que son escomunicats, porque en ella s' escomunica á tothom. Jo 'm creya que dessobre en Castanyeira no hi havia ningú mes; pero ¡amigo! després d' aquest bisbe, en Castanyeira es un demagogo.

A UN PELEGRÍ.

¡Ah! ¡Pere gris! ¡Pere gris!
L' enveja que 't tinch es molt!
Jo contemplo entusiasmat
com per déu duréts te portan,
desde Barcelona al Cel.
al cel, si, passant per Roma,
Ditxos tú que has fet deu duros,
dejunant llargas estonas
y alimentante tan sols,
de racions de pare-nostres!
Ditxos tú que ja has après
á entonar ab veu preciosa
la música celestial
nascuda de llauna d' orga,
la que te d' admirá al mon,
entonada á mil veus solas!
Ditxós tú que ara ab lo fret,
tindrás un basar de conxas.
Ditxós tú que si 't marejas
dirás veyen la mar grossa
Jesús, María... Jo... o... osep
trayent bilis venenosa.
¡Oh, sí! de veras t' envejo,
que se t' esperan grants cosas.
Allo de besar lo péu
de tanta dicha per postres,
y alló de passa 'l rosari
al dols murmurar de l' ona
tenint al costat somrient,
una pelegrina hermosa,
que respon luego ab un *credo*
á la *salve* fervorosa
y diu l' *acte de esperanza*,
á la *confesió* qu' entonas
y 'ls *articles de la fé*
y obras de *misericordia*,
quan passas tu ab un minut
mort, judici, infern y gloria,
es cosa que 'm tréu de tino
cosa es que tot lo cap m' ompla.
Per passar tanta delicia,
faltantme 'ls diners que costa,
si un tonto mes gran que jo
tingués á la méva vora,
tot encomenatme á Deu
l' hi afanaria 'l rellotje.
Jo 't desitjo un felís viatge,
de indulgencias una grossa
que vinguis fet casi un sant,
si pot se un sant ab corona,
y en fin que aixó no s' acabi
com rosari de l' aurora.

PASTA D' AGNUS.

Al embarcarse 'ls pelegrins á la porta de la Pau va haberhi una gran xiulada.

Un capitá de carlins retirat, murmurava entre dents:

—Aixó es l' Africa..!

—Si senyor, sí vaig dirli jo: es l' Africa, verdaderament.

—Es que sí, que 'u es.

—¡Qui 'u dupia? Com que senthi vostés, ni las fieras hi faltan.

«¿De qué anavan carregats los barcos «Borgonya» é «Inmaculada Concepció,» lo dia de la martxa?

De pelegrins?

No senyor: de teulas.

Si s' ensopega que al Vaticano hi ha goteras, ja 'ls dich jo que hi ha prou teulas, per adovarlas totas.

Surt á Barcelona un periódich místich y místich, titolat: «*Ecos del amor de Maria.*»

En la página 300, parlant de la pelegrinació publica las següents ratllas, que per por de que no s' esbravin, no 'ns atrevim á traduhir:

«*Si la etiqueta pontifical no lo veda, los españoles que somos alegres, naturalmente, «debiamos dar una serenata á Su Santidad, «y cantar villancicos, y jotas, y rondeñas, y «manchegas y playeras, con letra mística y «sus correspondientes panderetas, zambombas, gaitas y demás instrumentos músicos «peninsulares. Y, si la recepcion se verifica, «como se dice, el dia de Santa Teresa, nues- «tra chistosísima poetisa castellana, que tan- «to gustaba de componer villancicos y de que «los cantaran sus monjas en las grandes so- «lemnidades, nadie podrá criticar que los «que van á visitar al Padre comun de los «fieles, para regocijarle y regocijarse con él, «se permitan diversiones de esta naturaleza.»*»
¡Olé!

Pagat pèl clero de Tarragona vá ab los pelegrins un bobo conegut en aquella ciutat ab lo nom de *Joan boig*.

Infelís! Va á Roma, á veuré si 'l Papa l' hi torna l' *oremus* que ha perdut.

—¡Ay quina felicitat senyora Llúcia! Jo marxo á Roma ab un barco que 's diu l' *Inmaculada*.

—Y jo marxo ab l' altre vapor.

—¡Com se diu?

—No 'u se: un nom molt enravesat, ... calli... ho tinch á la punta de la llengua... un nom aixis... com qui diu: *Poca-vergonya*.

A la popa del vapor *Inmaculé Conception* hi ha un rétol que diu:

DE BASTIA.

Aquest barco está destinat á transportar pelegrins.

Diuben alguns periódichs que pèl Maestrazgo los carlins bullen.

¡Qué volen ferhi!

No hi haurá mes remey que tréure 'ls l' olla del foch.

¡A quan se cotisa l' empréstit de Cuba?

—Resposta:

—A suspensió per cada periódich de oposició que se n' ocupa.

Deya un pelegrí aragonès al acte de embarcarse:

—¡Veremos los cardenales...

En aquest moment l' hi passa un tronxo rosantli las orellas, y exclama:

—¡Cáspita! Por poco los vemos ya!

Un altre, al veure 's insultat, deya ab veu ronca al entrar en la barca:

—¡Alto, noys! Jo no soch pelegrí, ni soch carlista! Alto que 'us equivoqueu.»

Al arribar á bordo, diu:

—Jo fins que siguin á fora, no canto l' himne, porque massa que hi cantat al embarcarme.

—Que ha cantat vosté? l' hi diu una major-dona.

—La palinodia.

GRAN LIQUIDACIO.

Haventse mort en Magí y deixant sus cosas malas, se venen dos taulas d' alas de menjar vellas de pí.

Veniu, veniu, y 'us vendré sens regateig ni boato un banch molt bó y molt barato, ab sas camas de fusté.

¡Qui hi fá una dita? Veyám, Més objectes?.. ¡N' hi ha tants!.. Aquí hi ha un parell de guants pera militars d' estam.

¡Oh! y una altra ganga 'ns queda no feú l'orni gént de pró: hi ha una toga d' alló bó per un advocat de seda.

Y entre cosas mil y mil que veuréu molt satisfets, aquí van uns calsetets propis per senyors de fil.

V. DE PIERA.

Segons bando del ajuntament, desde 'l dia 8 del actual podrá matarse tocino.

Y aquesta es l' hora en que no 's véu en cap botiga un trist tall de cansalada fresca.

No se 'ns explica aquest misteri.

Que quan hi havia pelegrins no se 'n matés, passesse: may siga sino per evitar.... *lamentables equivocacions*.

Deya un pelegrí, al acte d' embarcarse:

—Que n' estich de content! ja soch á l' aigua, ja soch pelegrí! Cap á veure 'l Papa falta gent.

Arrenca 'l vapor y ja teniu marejat al sant varó y en compte de fe 'l pelegrí, ja 'l teniu que fá l' ánech.

Pèl cas es igual: lo Papa mes s' estima la visita d' ánechs y *galls* que no las dels pelegrins.

Algun periódich s' estranya de que en l' escola de medicina de Madrid, s' hi haja introduhit una cátedra d' alemany.

¡Vaya quina estranyesa!

¡No es propi de la medicina l' estudiar la llengua?

Un capellà de Girona que anava ab los pelegrins, al arribar á l'estació no volia entregar lo bitllet al empleat que l'hi reclamava y deya:

—Ja veurá, jo l'hi comprat: me costa 'l mèus quartos y es ben mèu. ¿Qué 's pensa perque vinch de fora que á mi m' enganyarán? Si, si: per la part del cotze.

¡Oh sant varó que may havias anat ab carrill! No 't fihis de las tracamundanas d' aquest mon!

Un dels episodis més graciosos de la famosa pelegrinació es la tornada del vapor *Borgonya*.

Alguns diuen que va ser motivada per la rotura de una pessa de la màquina.

Tot podria ser, perque jo mateix, màquina de vapor, avants de transportar pelegrins, cansats de dir que 'ls adelantos del sigle son invencions de Satanás, primer me trencaria en mil trossos.

Però lo que sembla vritat es que alguns se creyan que per deu duros no mes los durian y tornarian menjats, beguts y rentats.

A l'hora de dinar, veient que no hi havia de qué, vá armarse la gran serracina.

¡Oh y ells, que quan s' hi posan, no menjant! Sabem per bon conducto que hi havia pe'egrí que avants de dinar, havia pres deu tasses de caldo ab algunas fullas de sepa.

Un pelegrí que anava de brasset ab una bona pell, l'hi deya guinyant l'ull:

—No tinguis por Lluisseta: á Roma 'ns perdonarán los pecats qu'hem fet y 'ls que fem durant la travesía.

En la temporada que are comensa actuarán en los teatros d' Espanya vint companyias de sarsuela.

Després d' aixó, vajin dihent que á Espanya no hi haurá sarsuela.

Fisonomia dels pelegrins:

Molta cara de carll retirat; moltas sotanas y moltas faldillas.

En resúmen: una moixiganga molt pintoresca.

Una escena á bordo de l' *Inmaculé Concepcion*.

Un venedor valenciá, ab véu ronca:

Granadas... ¿quièn quiere granadas?

Una beata:

Mossen Arcís: miri, cridan *granadas*, com-prémne que algun dia servirán.

—Granadas... ¡Hola...! Però ¿qué veig? Calla, tonta: si son magranas.

CANTARELLAS.

Pelegrina, jo t' estimo,
jo t' estimo ab tot lo cor;
pero creume Pelegrina,
creume á mí múdat lo nom.
Creume á mí múdat lo nom
per mes qu' estiga de moda,
y aixís no 't pendrá ningú
per una qualsevol cosa.

R.

Diu que sent cusins, á Roma
per casa 'ns tindrem d' anar;
pues á Roma, cusineta,
ni per casarme jo hi vaig.

P.

Entre un pelegrí de 'ls d' are
y un carlinot dels de ahir,
lo millor que hi ha per l' estómach
es un vás ben plé de ví.

J.

QUESTIONS

—Dèu lo quart, tio ¿com ho passa?
—Hola, truan, molt bè ¿y tú?
—Perfectament. ¿A que no endavina á lo que vinch?

—Com si 'u vejés.
—Cinch duros que no 'u endavina.
—Apostats.
—Pues ¿á que vinch?
—Home, á lo de sem ore, á demanarme quartos.
—Veu? Ha perdut. Donguim los cinch duros: Venia á veure com está la tia.

Predicant un capellà, mentres estava explicant lo pas de quan van agafar á Jesucrist, vá repetir aquellas paraulas:

—A qui demanéu?
Al sentirho un home qu' entrava á l' iglesia precisament en aquell instant, contestá:
—Demano á la mèva dona, perque plou y l' hi porto 'l paraygua.

Una mare ensenyava unas vacas al seu nen, y deya aquest:

—Mamá, d' aquella vaca blanca blanca 'n deuen treure la llet, no es vritat?
—Si noy.
—¿Donchs d' aquella vaca de color de xacolata en deu sortir el café?

Lo fill de un betas y fils tractava d' entrar en una academia de infantería.

Era als exámens y l' hi preguntaren:
—Figuris dotze soldats de rengle y dotze de fondo ¿quans soldats hi hauria en conjunt?
—Dotze multiplicats per dotze.
—Y dotze multiplicats per dotze ¿quan fan?
—No podria treuren de memoria?
Y ell, pensant una estona y recordantse de que havia despatxat darrera del taulell, respon:
—Si, senyor, fan una grossa: hi hauria una grossa de soldats.

EPIGRAMAS

Confessantse un animal
l' hi vá dir lo confessor:
—Fill meu, obriume bé 'l cor.
Y ell respon:—L' hi faré mal,
y en vritat, no tinch valor.

R.

Semblava una professó
l' enterro de un tal Torrents:
com qu' era hom' de posició
caballs y cotxes á cents.
Y al veure 'u un mèu amich
qu' es un noy dels més tabals,
exclamá:—Tems ha que 'u dich:
Com més ríchs, més animals.

U. DE LA S.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas que poden aprofitarse 'ls ciutadans Buscarahons, Pere Bitllas, un que pesca, Xarrapeta y Amich de 'n Molina.
Los demés que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá F. R. y P. Aprofitarem dos epigramas.—
B. S. y S: Lo de vesté nó perque es robat: aquest lo tornarem al seu amo.—Mister Repica: Hi ha alguna dificultat en insertar lo que vosté desitja

enviarnos.—Amich de 'n Carmona: L' epigrame es mal traduhit del Castellá. Sultán destronat: Trencá caps y una cantarella arreglada podran anarhi.—M. Fornells. Nosaltres no podem ferhi res: si per cas acudin al superior.—Ciutadans Dos de nanos, Amich de 'n Frascuelo. E de totas, E. V. lasac. J. E. P. Dach, Barbut de Reus, Balabí, J. C. y A. J. Tevlac y Otam, Un falseta, Rata, Ramon, Mosso de la Esquadra, P. T., N. S., Angel Garceni, Piga Rossa, Canti, T. F., Llauner de llauna, Marqués d' Escalas curtas, Carlota grassa, Pelegrí espantat, C. Omarch, Ludnag, Mister Snak, Un xiquitin, Col y Flor, Arbre sense fruit, M. S., ¡¡.....!! y Cardedeu hench: Lo que aquesta senmana envian no fa per casa.—Delió: ¿Qué té qua vosté? Ho dihém perque es molt burro.—Un voluntario: Per insertar los fets que 'ns denuncia necessitem firma y garantia.—A. F. O.: Publicarem un epigrama.—R. M. Valls: Moltas gracias per la carta: però ha arribat tart perque poguem ocupanse 'n en la *Campana*.—Mata-barrets: Hi anirá una cantarella y un trencá-caps.—S. Alsina: Sentim que altres compromisos que tindriam d' atendre nos privin de insertar la seva poesia.—Cupido: En la seva carta hi ha una pila de cosas bonicas: treballi forsa y pensi ab nosaltres.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

XARADA ÚNICA.—*Ca-de-na*.

L' han endavinada 'ls ciutadans Deuhet de Reus, J. E. P. Sasac, Noy de Calaf, E. V. E. de totas, Amich de 'n Frascuelo, Catalá expatriat, Dos de nanos, Sultán destronat, Mister Repica, de 'n Carmona y hu que pesa.

XARADA

Tres-quart es un nom de dona,
una lletra ma tercera
afirmació ma segona,
y fruita tres tras primera.
Hu-dos-terse es un estat
del Asia, pero molt bó,
y 'l tot sens cap disbarat,
es un moble pel balcó.

COMERCIAINT DE MENTIDAS.

II.

Arbre es ma prima al revés
y una lletra la segona,
nota musical la tres
y lo tot porta la dona.

XICH DE CA 'L LLADRET DE REUS.

ENDA VINALLA.

Tinch cama sens ser persona,
ab ferrets me solen fer,
no tinch may lo nom sencer
y vaig ab l' home y la dona.
Sens contarte cap tramoya
tinch peus, boca y toco carn,
y de gust tens un cadarn
si 'm veus aná ab una noya.

DROGUERA SAGRISTÁ.

GEROGLIFICH.

Agost

SALAMANCA

GIRONA

XIFRÉ

Setembre

T T T T T
T T T T T

38 SENYORETAS DEL CARRER MAJOR.

(Las soluciones en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj